

Представяме наградната **Виктория Митова** от конкурса «Николай Лилив» стр. 15.

* Традиционният театрален спектакъл с клуб «Персефона», ръководен от д-р **Диляна Филипова** - с. 18. * Състезание по STEM „Деца на науката“ – с. 15.

* Изявени ученици – **Виктор Филипов** – награда за есе от конкурса: – стр. 10.

* Вторият глас на майака ми – разказ от господин **Драгомир Маринов** – стр. 7.

— **лобо ми е... брой 3 (19)**

Представяне на профил Литература и философия/Литература и история_ 😊

* Жената в романа «Мадам Бовари» - **Биляна Брик** – с. 15.

*** Среща с госпожа **Елена Христова** - стр. 15 *** 2 x 100 – с. 12;

*** Наградата «*Рицарят в мен*» за рисунка – **Стилиан Михайлов** – с. 13.

* «Мадам Бовари» - наблюдения върху романа – **Божидара Стоянова** – с. 16.

Напрегнато и доста динамично стигнахме и до края на поредната учебна година. Реално това е последният брой, с който пожелаваме на читателите си хубава ваканция!

В последните няколко месеца се случиха интересни събития. За втори път под ръководството на д-р Диляна Филипова група ученици представиха театрален пърформърс на международния фестивал, провеждан в Малта. Там група девойки спечелиха публиката с различните превъплъщения на Фрида Кало. Сценичните етюди са базирани на нейните писма. В края на м. юни театрален клуб „Персефона“ към 32. СУИЧЕ, режисиран от д-р Д. Филипова, представи на сцената на Френския културен институт в гр. София същата постановка, като момичетата изиграха и една от най-сложните драматургични творби на миналия век – „Бернарда Алба“ – на Лорка.

Отново в края на учебната година госпожа Елена Христова представи годишната продукция на профилите, които води в 11 клас – в неговата литературно-езикова част. Учениците от профил Литература-философия и Литература-история представиха оригинални видео материали, свързани с полето на рекламата. Двама от възпитаниците на госпожа Е. Христова спечелиха и награди за писане на есе. Дали е ирония на съдбата или щастлива случайност – и двамата носители на призове в категориите си са съответно с имената Виктория и Виктор. 😊

В последната учебна седмица пък на територията на 32. СУЧЕ бе реализиран проектът по STEM „Деца на науката“, ръководен от д-р Симона Ангелова и д-р

Нели Костова, подпомагани от д-р Ирина Андонова. Женското трио получи мощна подкрепа от госпожа Борислава Русинова, госпожа Рая Ганева, господин Иван Станков, господин Станислав Иванов, госпожа Радина Романова, госпожа Ива Петрова. Състезанието показва колко важна и сериозна е химията не само като наука, а и като широта на приложимостта. Реално целият свят наистина е химия!

Имаме и награден ученик с рисунка от конкурса „Рицарят в мен“, провеждан от Министерството на образованието. Ще видим рисунките на шестокласника Стилиан Михайлов.

Включили сме и разказ-есе на един от любимите учители по английски език в 32-ро: господин Драгомир Маринов.

Няколко интересни есета, посветени на еманципацията пък ще представят ученици от деветите класове: Биляна Брик и Божидара Стоянова.

За пръв път имаме седмокласник, който да е носител на 2x100 точки от Националните външни оценявания – Михаил Ставрев. Националните медии някак пропуснаха нашето момче, затова ние му отдаваме дължимото!

Та – приятно четене! Лобо ми е... 😊

Вторият глас на майка ми

Помня всичко.

Роден съм на 25 януари 1984. Вероятно е било люта зима, каквито са зимите в Плевен. Излязъл съм трудно, майка ми е изгубила много кръв, за да ме роди. Едва са я спасили. Появил съм се в 3:25 следобед, в сряда. Узнах това от писмо, което намерих много години по-късно, втъкнато между страниците на стар телефонен указател, който се канех да изхвърля. Парите, които дядо е изпратил на майка и татко, били вложени в бебешка количка. Останалото – на спестовен влог в ДеСеКаса.

Израстнах в малък апартамент в Плевен, който освен баня и малка тераса, представляваше всичко на всичко една стая, а в нея: легло, диван, два фотьойла, холна маса, гардероб, библиотека (метални винкели, застопорени за тавана и пода с гумички, а между винкелите необработени дървени дъски, на които бяха подредени всичките книги на семейството ни (с номер и подпис на заглавната страница – понеже татко имаше навика да раздава книги, които после не се връщаха), а също и вазичка, книги с плочи на Висоцки и Боб Дилан, и моите рисунки), акумулираща печка (пускаше се само нощем и после грееше цял ден), магнетофон, на който мама и татко ме бяха записвали да пея „Там стои на прага Шипченския лъв” на различни възрасти, всеки запис с няколко месеца разлика, и значително подобрение в артикулацията от запис на запис. На същия този магнетофон доста по-късно се бях записал да пея „Kiss from a Rose” на Сийл – не толкова зле, колкото очаквах.

Имаше също кашон с играчки. Кашонът бе останал от телевизора GoldStar, който родителите ми бяха закупили, когато бях на 8 – телевизор и видео в едно (за да не разнасям видеото по домовете на приятелите си, както правеха други деца от квартала). Кашонът беше моята съкровищница – препълнен с играчки, които не ми даваше сърце да изхвърля, той бе карта на ранното ми детство: фигурки на каубои и индианци, разноцветни пластмасови ками, револвер с капси, магнитна дъска с букви и фигурки; пъзел със рисуван зимен пейзаж с тумбести къщички и вълма дим, робот, който става на самолет, червено влакче с червено-черни релси, видео игра с 9999 игри (всъщност, 5) и два разбити от гняв и игра джойстика със стърчащи от тях пластини. За този кашон мога да напиша цяла книга.

Един фотьойл за мен, един за мама, а за татко – дивана. Това бе разпределението вкъщи. Под холната маса, на която се хранехме, винаги имаше купчина вестници, а под тях – шах и табла в едно. Татко ми, Христо Маринов, бе направил няколко доблестни опита да ме запали по шаха, но аз просто няхах търпение и далновидност за тази игра. Така е и до днес. Всъщност, татко положи много усилия да ме научи да карам колело, да плувам, да карам ски – все неуспешни. Обичам го. Татко вярваше в мен и ми даде чувството за свобода, макар че той самият водеше тежка битка с алкохола и нерядко беше в негов плен. Обичам го както се обича планина.

Винаги съм се учел най-добре сам. Сам се научих да си връзвам връзките (седнах на стария мокет в коридора, в стаята имахме гости, и си го измислих - взел, после две

панделки, които връзваш на нов възел – много лесно се развързваха, но така карах чак до 20-тата си година, когато първата ми голяма любов, Мария, категорично отказа да спира на всеки 50 метра, за да си връзвам обувките, и ме научи на „правилния начин”); сам се научих да плувам (от скука и срам – в най-евтиния и съответно най-долен открит басейн в Плевен „Папурите” (1 лев за цял ден), когато всичките ми другари се радваха на водата, а аз седях сам под един чадър като изоставено куче, докато не си казах майната му, влязох на плиткото и се научих сам за един час), сам се научих да рисувам и го правех маниакално години наред.

Когато бях малък, рисувах с флумастери (викахме им „флумастри”) и понеже пестяхме от всичко, стрелях се да ги ползвам до пълно изхабяване. С приятелите бяхме открили, че щом флумастерът вземе за дава фира, много помага да му дъхнем. Дъхваш му, и той проработва и пуска сочна линия за десетина секунди – до следващото дъхване. Мислех си, че е от топлината на дъха. Грешах.

Един летен ден бях сам вкъщи и рисувах на пода, както винаги, когато черният флумастер (най-ценният!) съвсем спря да пише. Дъхнах му – нищо. Реших, че топлината на дъха ми не е достатъчна – сериозните проблеми искат сериозни мерки, нали така. Затова го сложих на котлона. Добрия котлон - единственият, който нагриваше както трябва. Завъртях го на 4, оставих флумастера да се стопли, и се върнах на пода, да рисувам. Когато рисувам, забравям за всичко. Имало е дни, в които го правя от сутрин до вечер без да ям и да пия вода. То е като някакъв транс, в който се чувствам себе си и общувам със себе си. Именно от този транс ме извади най-зловонната миризма, която някога съм срещал – тази на аморфната маса от течна пластмаса, в която се бе превърнал флумастерът, разтопен върху котлона. Отварянето на всички врати и прозорци не помогна особено – в Плевен през лятото въздухът не се движи. Как да залича тази смрад?

Сериозните проблеми искат сериозни мерки. Грабнах двата дезодоранта на майка ми (Rexona и Fa) и като пишман екшън герой с флакони вместо пистолети в ръцете, започнах да се въртя из стаята и да пръскам. Не знам дали сте пробвали тази тактика, но не работи. Миризмата стана по-силна и леко сладникава. Три часа по-късно, нашите се прибраха, на майка ми й бе нужна една крачка в апартамента за да разбере какво се е случило, аз си признах и баща ми умря от смях.

По-късно осъзнах, че дъхването помагало на флумастера не защото го стопля, а защото го овлажнява.

Искам да се върна на фотьойлите за миг. Майка ми се казваше Мариана Маринова (по баща Попова) и беше силна, борбена, всеотдайна жена. Не знаех откъде намираще силата да се справя с всичко, но съм й благодарен, възхищавам й се и я обичам завинаги. Тя ми дава чувството за корени, за това, че ние имаме дълбочина. Родом от Калофер, потомка на Ботев четник, тя бе най-добрият разказвач, когото съм срещал, и знаеше много песни.

Когато бях малък, аз и мама се събирахме на нейния фотьойл – толкова бях дребен. В началото на 90-те имаше режим на тока. Когато угаснеше вечер, наставаше пълен мрак. Уличните лампи изгасваха и даже електронния часовник на покрива на блок 118 спираше.

Тогава майка ми палеше свещи, вкъщи ставаше едно тихо, сядяхме двамата на фотьойла, и пеехме народни песни на два гласа. Бих искал да ви изпея „Темна е мъгла паднала”, но уви, вече го няма първия глас.

Навярно във всички блокове наоколо майки са палили свещи, за да прокудят мрака и да въведат усещане за нормалност и покой. Но само в нашата боксониера имаше едно малко дете, гордо от това, че държи втория глас на майка си.

В кухнята ни имаше малък хладилник, на който котаракът Буби редовно лежеше, мивка, печка с един работещ котлон. Фурната грееше само отгоре, и щом я ползвахме, затискахме вратата с пръчка, понеже не се затваряше докрай. На тъмносивия мокет, досами шкафовете, имаше разклонител, който татко ползваше за да прави кафе, ето така: кляка до разклонителя, включва в него бързовара, кипва водата в едно канче на пода, добавя кафе, кипва, изключва от контакта, включва пак, кипва – и така 5-6 пъти, докато му се удовлетвори табиета. За себе си само не правеше кафе, винаги за двамата с мама. В годините, в които беше безработен, винаги приготвяше кафето току преди мама да се прибере, и го пиеха заедно. Онези дни, в които татко си беше вкъщи, са много ценни за сърцето ми. Слушахме радио Плевен Плюс и участвахме в радиоигри. Имаше една игра, която се провеждаше късния следобед, точно когато майка се прибираще от работа, и често от вратата директно ѝ връчвахме телефона (червен, с шайба) с правилния отговор, за да има семейството ни по-голям шанс за печалба. Печелехме много често: кафе, колбаси (имаше едно свинско филе, което котаракът отмъкна от масата и завлече под леглото – очите му светят, а той яде и ръмжи), билети за кино, музика (албума „6 е по-добре” на Графа на диск), едно виненочервено сакенце за мама, вечеря в ресторант за цялото семейство.

Когато татко бе трезвен, вкъщи беше покой. Виждам го добре и сега – мъдър и тих, лежи на леглото, котаракът на корема му, и чете със съсредоточен израз на изсеченото си лице. Татко ми беше икономист, ревизор - майстор в откриването на скрити неща. Голямата му страст обаче беше четенето. Щом харесаше някой автор, изчиташе всичко от него. Всичкия Достоевски, всичкия Радичков, всичкия Шекспир, всичкия Дикенс. Когато бях трети курс английска филология и учех Шекспир, взех умно-умно да му разправам разни теории за творчеството му, а той просто ме попита: „Ти какво всъщност си чел от Шекспир?”. Трябваше да призная, че съм прочел общо 6 пиеси и тук-таме някой сонет. „Тоест, нещата, които ми говориш, са мисли на други хора, знание втора ръка. Вместо да четеш Шекспир, ти четеш ЗА Шекспир. Това е повърхностно.”

Беше прав.

Веднъж, докато правеше кафе в кухнята, аз миех чиниите. Понеже не ги изтръсквах добре преди да ги сложа да се сушат, водата от една чиния капна право във разклонителя на пода и той гръмна кажи-речи в ръцете на баща ми. Той извика „Тъпчо тъпи!”, единствения път, в който съм го чувал да казва това. И до днес ми е любимо. После ремонтирахме разклонителя заедно.

Първия път, в който гладих с ютия ми се получи много добре. След идването на демокрацията в Плевен бяха останали много недовършени строежи, за които изведнъж се бе оказало, че няма пари. По тези строежи ние се катерехме и гонехме. Много често тези строежи горяха. Един ден, бил съм на 7-8 години, бяхме ходили да гасим една барака в квартала, която бе пламнала. Единственото, което постигнахме, е да си опушим дрехите. Понеже не исках нашите да разберат щом си дойдат от работа, се прибрах и изпрах оранжевия си суитчър. Исках след това веднага да се върна да играя, и то със същия суитчър, но той беше мокър. Тогава ми дойде гениалната идея да го изгладя – от горещината на ютията ще изсъхне. Речено-сторено – положих дрехата на една табуретка в кухнята, включих ютията в разклонителя и изгладих съвършено, след което отидох в коридора, за да облека суитчъра и да видя в огледалото как ми стои. Стоеше ми чудесно. Завръщайки се в кухнята обаче, заварих все още включената ютията с лице върху мокета. Вдигнах я, а с нея вдигнах целия мокет. Дупката с форма на ютия стоя още няколко години на мокета в кухнята, докато не взехме нов.

Мивката ми беше висока, затова когато исках да пия вода, скачах върху плота, навеждах се към чучура и пиех вода, както пият кучетата от чешмите. Веднъж опитах това в детската градина, скочих върху една мивка, а тя се откърти от стената и се разби на големи порцеланови парчета. Както винаги, майка ми се разтревожи, а татко се разсмя. И до ден днешен не пия вода в шепи, а просто лъокам от чучура.

Най-хубавият ми спомен от кухнята не е случка, а просто миг във времето, картина. Ето: почивен ден е, слънцето огрява цялата кухня, всички сме в нея, мама и татко пушат на прозореца и си говорят нещо, а аз ям тунквани бисквити с ябълков цвят. От радиото на хладилника звучи „Wish You Were Here” на Пинк Флойд.

Драгомир Маринов

Разказът-импресия-мемоар е написан от Драгомир Маринов – един от любимите учители по английски език в нашето училище. Първоначално текстът е публикуван в....., но с разрешението им го поместваме и на страниците на „Лобо ми е...“. Г-н Д. Маринов преподава и в Софийския университет „Св. Кл. Охридски“, а освен това има и афинитет към театралното изкуство.

ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ КОРЕНИТЕ

(Родовата памет е жива)

Нашето минало в нашето съвремие. Нещо, което аз изпитах и ми се случи в един прекрасен учебен ден. Навярно винаги съм имал интерес към историята - дали заради семейни истории, които съм слушал като дете, или просто сладкото чувство на гордост от моята родина бавно ме е завладяло през годините, през които съм пораствал, научавайки все повече и повече за България.

-Запишете: Христо Смирненски; заглавие - „Зимни вечери“ - Това са думите, които отекват в ума ми, когато започвам тази история. Аз знаех

името на Христо Смирненски и познавах част от творчеството му. Понятни за мен бяха неговите творби като „Братчетата на Гаврош“, „Горчиво кафе“, „Приказка за стълбата“ и „Стария музикант“.

-Сега накратко неговата биография - каза моята любима, изключително уважавана от мен учителка по български и литература, която винаги ми е помагала и ме е вдъхновявала да пиша - Христо Димитров Измирлиев, познат на поколения българи под литературния псевдоним Христо Смирненски, е едно от най-големите имена в българската поезия. Роден е в град Кукуш през 1898 г.

Само това изречение ми беше достатъчно, за да се сетя. Аз бях чувал името на този град. Знаех, че имам прадеди, които са били оттам - българи! Но не знаех подробности. Моята баба и дядо са ми разказвали за тях, когато бях малък, но навярно сега не беше останало много от тези така ценни родови истории в моята памет. Усетих чувство, което ме накара да изпитам нужда да науча повече. Усещане за нещо познато и странно уютно, примамващо. Сякаш това име на града беше част от мен и моята същност. За Смирненски вече знаех на какви теми обръща внимание и какво описва от онази тогавашна България. Сцени на мъка, скръб и неволи на изпадналите в нищета в обществото. Тягостната съдба в бедните квартали на града.

Но ми се искаше да разбера повече и за моето семейство.

Училищният ден свърши. На прибиране аз мислех и размишлявах за онова време

- първите няколко десетилетия на 20-ти век, които познавах, но не в дълбочина, особено в социален план. (Проверих и града в интернет - Кукуш днес е град недалеч от Солун, в регион Егейска Македония, в Гърция.) За мен беше истинско щастие да мога да видя, познавам и говоря с моята прабаба, която беше родена през 1927-ма година. Тя почина на 90 през 2018-та, когато аз бях на 11 години. Бях останал с много скъпи спомени за нея - една толкова усмихната, възпитана и сърдечна жена - и тя сама също ми разказваше за нейния баща, който е от Кукуш! Тя олицетворяваше духа на онова поколение - с топлина в сърцето, скромност в думите и уважение към хората.

Още през същия ден звъннах на баба и дядо и се разбрахме през уикенда да се видим и да остана при тях. За мен това беше най-голямата и ценна възможност. Времето мина бързо и събота и неделя дойдоха - пристигнах при баба и дядо. Бях посрещнат с най-мили прегръдки, думи и усмивки! Разказах им за училище, за урока по литература, както и за чутото от мен за Христо Смирненски.

-Бабо, може ли да ми разкажеш за корените ни. Твоят дядо ли беше също от Кукуш? Забравил съм.

Баба се усмихна.

-Ооо, да. Той е бил от Кукуш! Роден е там през 1894-та година и завършва прогимназиалното си образование в българското училище. Бил е много добър математик и е бил от род на столетници. Семейството му е било сравнително заможно.

-Еха. Това е толкова интересно, бабо! - казах аз, седейки до нея. Сякаш

държах в ръцете си албум със стари снимки, които никога не бях виждал, но в ума си ясно си представях всичко, за което тя ми разказваше.

-Какво още? Разкажи ми - поисках аз.

-Кукуш е бил почти изцяло български град! Както и целия район там - Егейска Македония! Твоят прапрадядо се е казвал Иванчо и със семейството му са живеели там до Междусъюзническата война през 1913 година, когато градът е изцяло опожарен от гърците! Всички семейства бягат в България, за да се спасят. А той тогава е бил само на 19 години! И така Иванчо и неговите близки се заселват в Кюстендилско. Там те купуват земя, където създават разкошни овощни градини с невероятни сортове круши, ябълки и череши. Строят къща и там той се жени и създава семейство с 4 деца, сред които е и баба Цеца (Цветана) - моята майка. Той е бил много добър търговец и е пътувал до съседните страни. Работил е с банки и е помагал на своите братя да си построят къщи, като дори е взимал заеми и за тях! Бил е душата на компанията. В къщата му често са идвали гости. Той е бил много добър приятел с учителя в селото и любимото им занимание е било да се състезават по решаване на задачи, при което прапрадядо ти винаги го е побеждавал! Децата са виждали това и е повлияло после за тяхното образование. Иванчо успява да ги образова и неговото семейство става за пример! През 1930-те той е искал и е имал възможност да купи жилище в София, но за неговата съпруга Гюргена това било немислимо. Жена от селото да отиде в големия град! Животът в София, макар и привлекателен, ѝ

изглеждал далечен и чужд, а те вече си били осигурили добър и спокоен живот.

Аз слушах нейните думи, опитвайки се да запомня всичко, което казваше. Беше ми много интересно и бях истински щастлив, че можех да слушам тази история и да се пренеса в онова време. Този разказ ме научи, че дори да си загубил всичко и да започнеш отначало на друго място, не трябва да губиш вяра, а чрез максимален труд и усилия да продължиш напред и да сбъдваш това, което искаш да постигнеш в живота си.

За мен това беше не само завръщане в миналото, но и досег до борбения дух на

българите от Кукуш, които въпреки трудностите никога не се предават. Това са истински българи, които са се борили за своята свобода и независимост (включително църковна), изградили буден български град и се стремели да запазят своята култура, традиции и национална идентичност.

През цялото това време се вълнувах много и изпитах гордост, възхищение и дълбоко уважение към тези хора и техния дух, който бих искал да предам някога и на моите деца!

Всички учители имат влияние върху учениците си. За някои то е добро, за други - не чак толкова. Те са основни фигури в животите ни, тъй като прекарваме доста голяма част от ежедневието си с тях. Разширяват кръгозора ни, опитват се да ни накарат да бъдем любопитни и заинтересовани към света, не просто да съществуваме, а да учим, да знаем и да трупаме опит.

Госпожа Елена Христова ми е класен ръководител от девети клас. Тя е не само добър преподавател, но и много заземен човек, който винаги помага с каквото може, влиза в положение, кара учениците си да се стремят към успехи, да гонят това, което искат да постигнат и да не се отказват при най-малката пречка. Класът ни не е познат сред учителите

като един от спокойните, даже напротив. Но това никога не е спряло госпожа Христова да ни защитава, да върви след нас и да оправя проблемите, които създаваме. На моменти смея да твърдя, че не заслужаваме толкова всеотдайно и добро отношение предвид това, което предлагаме в замяна.

От личния си опит с госпожа Христова мога да кажа, че тя е човек, който се интересува от учениците си индивидуално, забелязва страстите им, талантите, възможностите. Наскоро ме наградиха с трето място в Националния ученически литературен конкурс с международно участие “Николай Лилиев”, както и с поощрителна награда от литературния конкурс "Един миг смисъл, равен на цял живот", и смело мога да заявя, че заслугата е почти изцяло на госпожа Христова. Тя е причината аз да участвам и благодарение на нея мога да се похваля с тези награди. Това обаче далеч не е единственото, което съм виждала като заинтересованост от нейна страна.

От декември 2024 съм част от Вокална формация “Форте Дивас”, което отново изцяло се дължи на класната. Класната ме заведе при господин Александър Митев – учителят ни по музика и изявен диригент - и тя беше с мен на прослушването. Ако не беше тя аз нямаше да взема решението да отида сама и нямаше да бъда част от това прекрасно приключение, което също помага да се трупа опит, учи на дисциплина, на работа в екип. Неведнъж ми е било трудно да съчетавам училище,

работа и формацията, но когато госпожата го е виждала, винаги ми е давала насоки и съвети как да успея да се справя с всичко.

Госпожа Елена Христова ще бъде един от учителите, които аз винаги ще помня и на които винаги ще бъда благодарна за това, на което са ме научили, за това, че са забелязали уменията, възможностите, талантите и потенциала ми. Една такава подкрепа може да помогне за решението на едно подрастващо дете какво иска да прави по-нататък с живота си.

Виктория Митова – 11. В. клас

**В предишния брой на вестника представихме есето на Вики Митова. Сметнахме обаче, че е нужно да имаме малко повече информация за нея самата. Междувременно решихме да изпълним едно дадено преди доста време обещание: да представим госпожа Елена Христова. Сметнахме, че най-добре това би направил някой от нейните ученици и Вики любезно откликна на молбата.*

Редколегията „Лобо ми е...“ 😊

Госпожа Елена Христова с част от профила по БЕЛ – 11. клас – сборна група.

ВЪЗПИТАНИК НА 32. СУИЧЕ „СВ. КЛ. ОХРИДСКИ“ С 2 x 100 ОТ НВО ПО БЕЛ И МАТЕМАТИКА – МИХАИЛ СТАВРЕВ

Мишо с класния си ръководител господин Йордан Лазарова – един от топ историците в 32-ро!

Отново с Класния!

С господин Тодор Кръстев – учител по математика в прогимназиален етап.

**НАГРАДЕН УЧЕНИК ОТ
КОНКУРСА „РИЦАРЯТ В МЕН“ –
СТИЛИАН МИХАЙЛОВ ОТ 6. В.**

Специално за вестника Стелиан подари своята нова рисунка – благодарим му!

Стилиан Михайлов е в 32-ро училище от първи клас. Сега успешно завърши 6. В. клас с ръководител госпожа Юлия Николова – един от най-добрите учители по математика.

По литература госпожа Веселина Павлова, която е и наш заместник-директор, дава за домашна работа на своите ученици да напишат съчинение, в което морфологичните формите да бъдат безглаголни и Стелиан е написал стихотворение.

Лятна балерина

Ах, тази прекрасна лятна картина-

изящна като малка щастлива балерина.

Тук дошъл е месец юни,

със светлина ни озарил,

но вместо с пустинни дюни

той с природа ни дарил.

Дървета- цъфнали,

поля- обрасли,

аромат- на рози,

цветове- гъмжащи.

А високо в небето-

слънце блестящо

с топъл вятър

и време любящо.

Ах, тази прекрасна лятна картина-

изящна, като малка щастлива балерина.

Рисунката е на Стилиан Михайлов

Ролята на жената в романа „Мадам Бовари“ от Гюстав Флобер

Може ли жената да намери щастие? И на каква цена? Този въпрос бива разглеждан в произведението „Мадам Бовари“ от автора Гюстав Флобер. Този роман е не само един от най-влиятелните творби на френския реализъм, но и критика към тогавашното общество и ролята на жената в него.

В романа, главната героиня е Ема Бовари. Тя е представена като интелигентна и спретната млада дама, която се омъжва за лекаря Шарл Бовари. Двамата живеят в провинцията, като дори имат дете заедно. Животът на Ема обаче не е толкова спокоен, колкото изглежда. От скандали с ревнуващата от нея свекърва до безсънни нощи, в които тя чака мъжа си да се прибере от работа, за да му приготви вечеря. Тя подрежда дома, тя

абонира Шарл за лекарски списания, но не получава благодарност. Тя дори не получава любовта на мъжа си. Когато Ема свири на пиано или рисува картини, Шарл стои и гледа. В тази връзка няма комуникация, няма страст, няма любов. Ема е съсипеана от това и започва да търси спасение от нещастния си живот. Повлияна от романтичните романи, които чете, тя започва да мечтае. Мечтае за добър съпруг, лукс и приключения в други страни. Ема има две извънбрачни връзки – с Родолф и с Леон. От тези връзки обаче тя не намира щастие. Тя задлъжнява и в края на творбата взима собствения си живот.

Ема е герой, с който може да се емпатизира. Тя се е трудила целия си живот само за да сключи брак с лекомислен и безстрастен мъж, който дори не я целува повече от един път на ден. Не трябва обаче да я идеализираме. Тя е наивна и егоистична, като изоставя собственото си дете, за да бъде с любовниците си.

Ролята на жената в патриархалното общество е много просто – на майка и съпруга. Но какво става, ако жената не е просто същество? Какво става, ако тя бива третирана като предмет, а не като човек? Какво става, ако жената не може да намери щастие? Флобер дава отговора на тези въпроси – трагичен край. Ема Бовари е не само герой в роман, тя е предупреждение към патриархалното общество. С нея Флобер казва – време е за промяна!

Биляна Брик, 9. А. клас

МЕЖДУУЧИЛИЩНО СЪСТЕЗАНИЕ „ДЕЦАТА НА НАУКАТА“ – ИНТЕРДИСЦИПЛИНАРЕН ТУРНИР

32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“ на 24. 06. 2025 г. бе домакин-организатор на интердисциплинарния турнир „Деца на науката“, в което участваха общо 13 училища от 7. Клас. Отборът на 32-ро зае четвъртото място.

Дисциплините, които са диалогизирали по между си са: география, биология, химия, физика, математика. Организатори са учителите: д-р Симона Ангелова (зам.-дир УД - гимназия); д-р Ирина Андонова (физика,

химия); госпожа Ива Петрова (физика, химия); госпожа Борислава Русинова (биология), господин Станислав Тодоров (биология), господин Иван Станков (физика), госпожа Рая Ганева (математика), госпожа Галя Веселинова (география), госпожа Мартина Евгениева (биология). Разбира се, д-р Нели Костова – директор на 32. СУИЧЕ – също се присъедини към екипа, тъй като тя е и учител по химия.

Състезанието е в 3 етапа. Първият е кръстословица от всички представени области.

Вторият етап е извлек от билки. Чрез географски карти трябва да се решат пъзели. По математика пък решението на задачата е насока за следващия етап от състезанието.

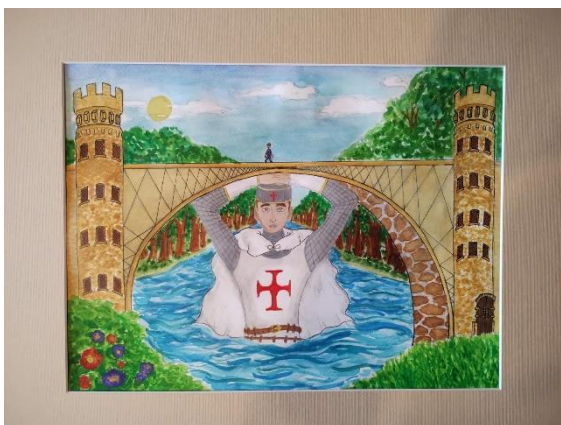
След това по познатия модел на играта „Стани богат“ учениците трябва да разпознаят билката – мента, невен, бяла ружа.

Третият етап е изготвяне на краен продукт. Представява самостоятелна работа, в която учениците, подпомагани минимално от своите отборни учители изготвят: крем за ръце, сироп за кашлица, ароматни пръчици, балсам за устни, мицеларна вода. Победителите са представили два вида крем – един по-сух и друг, който е по-течен.

Пожелаваме им състезанието да се превърне в ежегодно и да се итвърди не само като полезна практика, а като традиция!

Повече инфо на страницата ни във Фейсбук: <https://www.school32.com/>

Редколегията „Лошо ми е...“ 😊

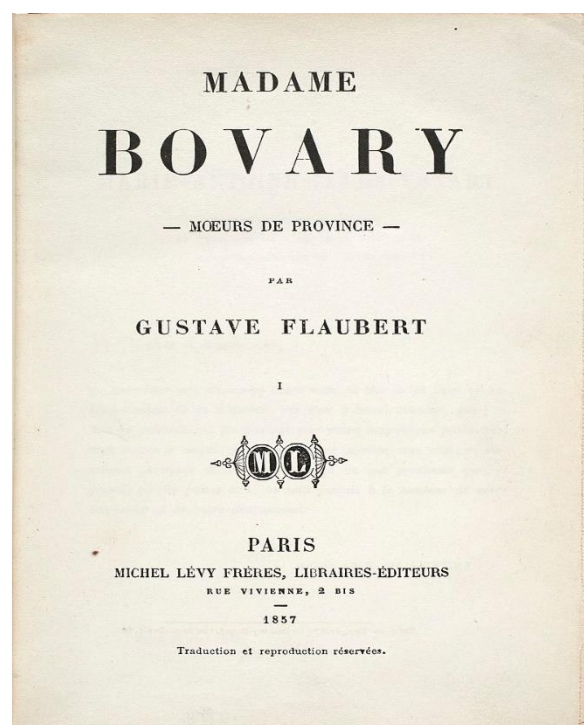
Рисунката е на Стилиан Михайлов

Ролята на жената в романа „Мадам Бовари“ на Флобер

На пръв поглед, образът на Ема Бовари просто олицетворява жената, ролята ѝ в обществото и очакванията към нея през 19-век. Тя е скромна, елегантна, красива, добра и отдадена съпруга, домакиня и майка, пряко зависима от мъжа си и без право на какъвто и да било вид неподчинение, тъй като това се е смятало за неморално от нейна страна. Ако разгледаме образа на по-дълбоко равнище обаче, ще забележим, че той всъщност поставя и акцент върху социалните и културни ограничения, с които жените се сблъскват през 19-и век, както и демонстрира жена, готова да наруши общоприетите норми, за да живее живота, за който копнее.

В началото на романа виждаме, че Ема влиза в брака си с Шарл с копнеж за страст, емоции и грандиозна любов, изградени по време на възпитанието ѝ в манастира, където тя непрестанно чете любовни романи. Разбираме също и колко отдадена е тя на семейството и брака си. Тя сервира на Шарл късно вечер, когато той се прибира от работа, а домашната прислужница спи, шие му пантофи, изпраща сметките на

пациентите на Шарл под формата на умело написани писма и поднася изтънчени ястия на гостите в неделен ден. От романа разбираме и, че тя умее и да рисува и свири на пиано, което ни показва колко талантива е тя всъщност. Това са все неща, които карат хората да уважават не само нея, а семейство Бовари като цяло. Обаче, в крайна сметка тя изневерява, а именно прелюбодейството ѝ, прави нейния образ толкова скандален за времето си. Но защо всъщност се налага да стига до там?

Четейки произведението, разбираме колко нещастна е тя всъщност, което е било типично за жените по онова време, тъй като те са били силно ограничени. Съпругът ѝ, Шарл, който се очаква да бъде мъжът на мечтите ѝ, всъщност се оказва егоцентричен, нискоинтелигентен мъж, с липса на култура и обноски. Това се показва чрез описанието на неговата реч - ‘’плоска като уличен тротоар’’. Тези негови характеристики също са пряко очертани

от цитатите “не любопитствал нито веднъж да отиде на театър”, което демонстрира бедната му култура и “веднъж не можа да ѝ обясни една дума...която тя бе срещнала в един роман”. Ярък пример за егоцентризма му са думите “Шарл започна повече да цени себе си, за това, че притежава такава жена”, както и фактът, че прибирайки се всяка вечер, той говори единствено за себе си, без веднъж да се поинтересува от жена си.

Частта, на която е важно да обърнем внимание е “...притежава такава жена”. Този цитат може би най-ярко отразява отношението на Шарл към Ема. Той не цени нея и не признава каква невероятна жена е, а цени себе си, защото я притежава. Тоест, той гледа на нея като на негово притежание, негова вещ, което допринася за страданието на Ема, тъй като далеч не съвпада с приказната любов, за която тя си мечтае от дете.

Четейки по-нататък, разбираме и за вътрешния конфликт на Ема. Тя е нещастна и го осъзнава. Това е видимо в собствените ѝ думи - “Защо, Боже мой, се омъжих?”, както и в сравненията на повествователя. Животът на Ема е сравнен със “студено таванско помещение със северен прозорец и досада”, а Шарл с “мълчалив паяк, който плете мрежата си във всички ъгли на сърцето ѝ”.

Обаче, чрез цитата “напразно бе удряла така с кремък по сърцето си, без да успее да изтръгне нито една искрица” виждаме, че тя отчаяно се опитва да намери хубавото в брака си с Шарл, да повярва, че той ще прояви интерес и страст към нея. Но единственото, с което

е посрещната е студенина - той я целува под час, което се е превърнало в “навик между другите навици”. Така тя губи и последното късче надежда. Но, разликата между нея и типичната жена през 19-век е, че вместо да премълчи, заслепена от мечтите си и живееща в друг свят - светът на любовните романи, тя отказва да се примири с живота си, което само по себе си е абсолютно неприемливо за жена от този период. Тя търси любов и признание от други мъже, което допринася за скандалността на героя.

Като заключение можем да кажем, че образът на Ема в романа на Флобер пряко акцентира върху лишенията и ограниченията, на които са подложени жените по онова време, отразява техни вътрешен свят, както и начинът, по който са третирани повечето от тях. Ема обаче е и пример за това, как една жена може и трябва да се бори за щастието си и за живота, който иска да живее. Тя не се примирява с отношението на мъжа си, тя се учи, тя е жена с много таланти, жена, която избира да загърби сивия си живот и да търси щастието.

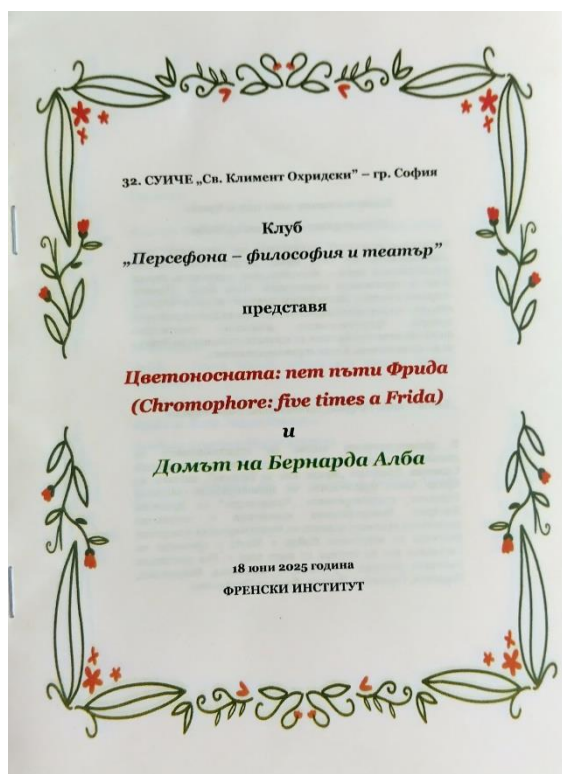
Божидара Стоянова – 9. Е. клас

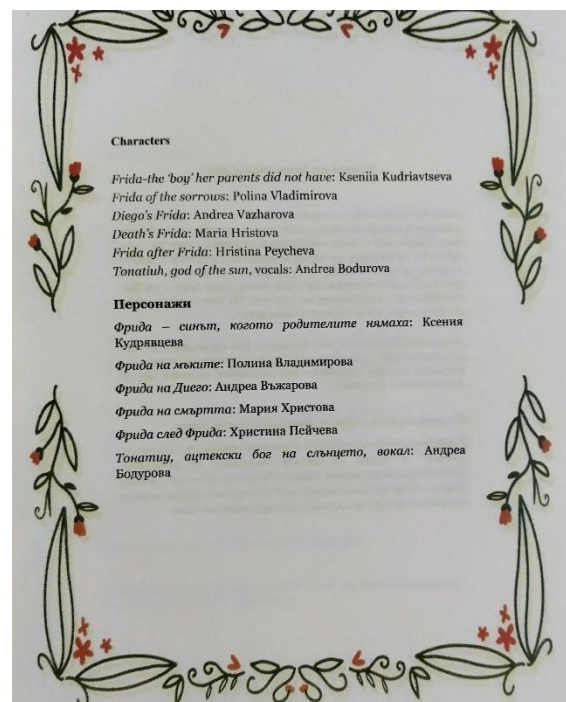
**ТРАДИЦИОННИЯТ ТЕАТРАЛЕН
СПЕКТАКЪЛ В 32. СУИЧЕ – КЛУБ
„ПЕРСЕФОНА“, РЪКОВОДЕН ОТ Д-Р
ДИЛЯНА ФИЛИПОВА**

Вече е традиция учебната година да завършва с театрален спектакъл, чиито режисьор е д-р Диляна Филипова – преподавател по философия в гимназиален етап. За втори път трупата на д-р Филипова гостува на фестивала за театрално изкуство в Малта. Този път възпитаниците на 32. СУИЧЕ представиха епистоларното наследство на легендарната Фрида Кало.

Ефектни, елегантни и безспорно талантлив са участничките в този пърформънс. Изцяло на английски език е, тъй като и в Малта това е официалният и работен език.

Шестте девойки се представиха блестящо и в езиково отношение, и в актьорските си превъплъщения. Изключително впечатление направиха Ксения, Христина, Мария – запомнящи се, ярки!

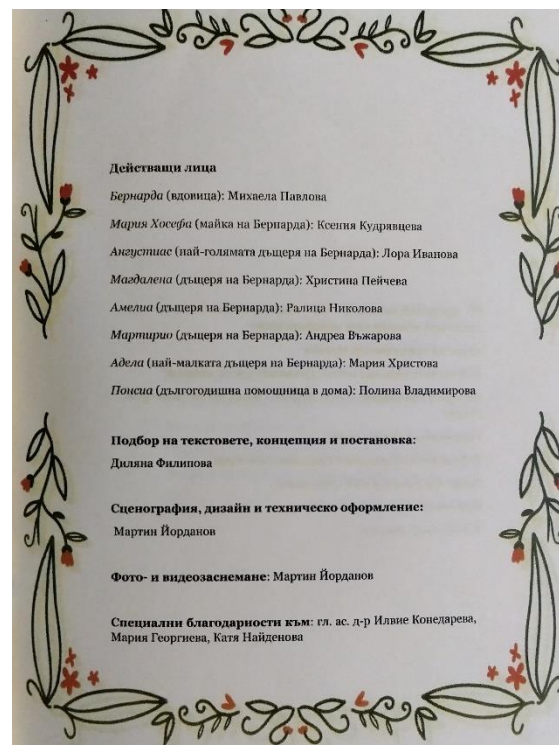

Всъщност спектакълът е екипна работа и по отношение привличане на действащи преподаватели от 32. СУИЧЕ – зад кадър можеха да се разпознаят гласовете съответно на госпожа Мария Николова, господин Драгомир Маринов, а и на самата Диляна Филипова. Във финала можеше да се видят фотографиите на майки и дъщери – като и тук можахме да разпознаем артистичните двойки. Мило, затрогващо, просълзяващо!

Втората пиеса е сред предизвикателствата на европейската театралната сцена на XX век. Трагедията „La casa de Bernarda Alba“ (1945; „Домът

на Бернарда Алба“) на Фернандо Гарсия Лорка (1898 - 1936).

Свежи препратки към нашето съвремие и ученическо ежедневие бяха построени с много тънко чувство за хумор. Комедиен ефект предизвикаха стремежите на бабата да има свои последователи в Инстаграм и така да си намери подходящ партньор.

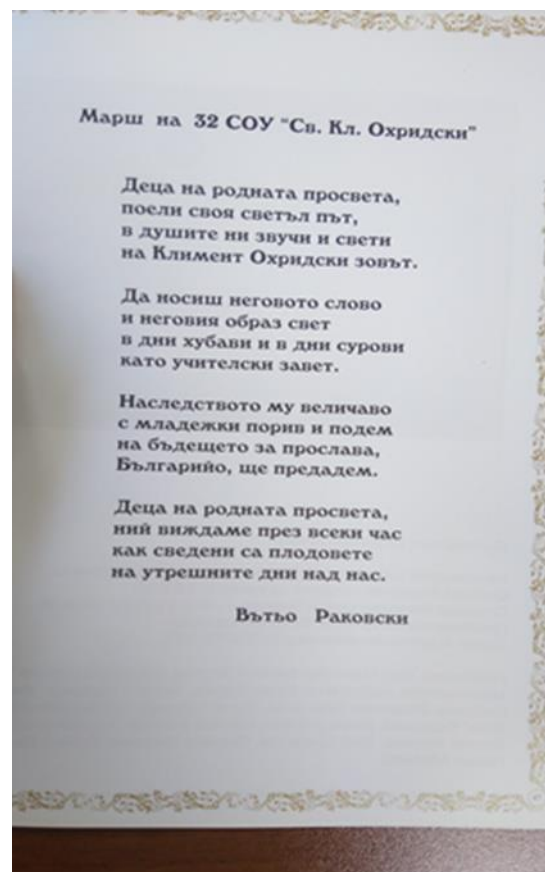
А Бернарда беше изпрала сурово наказание за дъщерите си – спирането на Wi-fi- връзката и невъзможността палавниците да общуват с Пепео Романо.

Възхитителна игра на дамския октет! Тези момичета умеят да приковават вниманието. Дикция, мизансцен, поведение – доближаващи се до професионалния начин на театралното изкуство.

Идеята на спектакъла е, че въпреки смъртта и реалната крайност на човешкия живот и възможности, не бива да се отказваме от живота като такъв! Трябва да търсим любовта, да се помъчим да я запазим, след като я открием. В крайна сметка всеки един от нас иска да е обичан и да обича. Когато подобен род послания идат и от театралната сцена, тогава вече имаме не само урок по морал и добродетели, имаме живеене с тях и чрез тях.

Съдействаха Виктор, Николай и Мишо – като технически лица – както сценични работници, така и като озвучители.

Разбира се, трябва да се изтъкне и ролята на господин Юлиан Топалов - един от топ-учителите в 32-ро, който сърцато подкрепя такъв тип изяви на училищната институция, които обаче разкриват арт облика на нашите възпитаници. Тук му е мястото да споделим и неговата идея за Училищно радио, което вероятно ще бъде идна от творческите цели и задачи на предстоящата учебна година.

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“, свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Виктория Митова, Виктор Филипов, Биляна Брик. Броят е приключен на 30. 06. 2025 г. Главен редактор на броя е г-н Петър Михайлов – учител по БЕЛ.